

Kurt Defrancq prikkelt de verbeelding met tragikomedie in Antwerpse Fakkelteater

“...”

Verhalen vertellen: Kurt Defrancq krijgt er maar niet genoeg van. In het tragikomische *De onderkant van de hemel*, vanaf morgen te zien in de Antwerpse Fakkelt, beperkt hij zich opnieuw tot de essentie van theater: een podium, een lichtspot en een monoloog die de verbeelding prikkelt.

Met ... lopende producties en twee nieuwe voorstellingen in de steigers is acteur Kurt Defrancq wel de laatste die je zal horen klagen. “Of ik een buitenbeentje ben? Ik denk het wel”, lacht hij. “Neem nu ‘De buitenkant van meneer Jules’, van die productie speel ik binnenkort in Amsterdam de 500ste voorstelling. Het lijkt alsof ik voor mezelf een wedstrijd heb opgezet. Hoewel, de Hongaarse componist Béla Bartók zei ooit: competities zijn voor paarden, niet voor artiesten.”

In *De onderkant van de hemel* maakt het publiek kennis met Ferre en André. De eerste is een avonturier, de andere een piekeraar. Als de vrouw van Ferre het afbolt, daagt André hem uit: vlieg met een heliumballon naar de rand van de ruimte. “Tachtig procent van de tijdschriften in een warenhuis schrijft over het geluk. Daar bestaat duidelijk een publiek voor. Onze voorstelling gaat deels over dezelfde thematiek: een man die zegt dat hij bang is voor het geluk. Dat wordt de stuwende kracht van zijn recordpoging. Je gaat niet zomaar met een ballon naar de stratosfeer om de onderkant van de hemel aan te tikken, en dan eruit te springen om door de geluidsmuur te gaan.”

Boodschap

De productie van Gerrie van Rompaey en Lucas Coesens stuurt een boodschap uit, al wil Defrancq dat niet met zoveel woorden gezegd hebben. “Ik vermijd het woord boodschap omdat dat in theaterkringen vaak beladen overkomt. *De onderkant van de hemel* is gewoon een aangenaam verhaal, punt. Het is leuk dat mensen met hun eigen verbeelding naar een voorstelling gaan, om achteraf al dan niet tot besluiten te komen. Dat zal dit keer niet anders zijn.”

In tegenstelling tot Ferre, zijn alter ego, heeft de West-Vlaamse acteur niets met recordpogingen. “Ik heb het altijd vreemd gevonden dat mensen hemel en aarde bewegen om toch maar opgenomen te worden in het Guinness Book of Records. Dat boek blijft pieken, al is er qua oplagecijfer nog altijd niets opgewassen tegen de catalogus van Ikea. (lacht) Als ik mezelf al zou wagen aan een recordpoging, dan het liefst eentje met een lang leven als inzet, zolang het kwalitatief kan.”

Schizofrenie

Voor het uitbeelden van Ferres ongewone ruimtereis doet regisseur Sébastien De Smet een beroep op de verbeelding van de toeschouwers. “We hebben gekozen voor een bescheiden stilerings op een klein speelvlak”, verklaart Kurt. “Voor de illusie van de capsule, die - met Ferre aan boord - naar boven gaat, maken we gebruik van de fantasie van het publiek.”

Eén acteur die twee personages neerzet: Jan Declair noemde het in een filosofische bui ooit een vorm van professionele schizofrenie. Defrancq staat er zelf niet bij stil. “Ik heb thuis een rek met boeken die uitspraken doen over hoe een acteur moet acteren. Mijn mening? Je moet het simpelweg doen, zonder er veel woorden aan vuil te maken. In mijn geval is het gewoon verhalen vertellen, het liefst van al met eenvoudige middelen. Wat het creatieproces betreft, voelt dat ook nu weer aan als het maken van een kind: eerst het liefdesspel, dan het copuleren, vervolgens richting bevallingstafel en dan het kindje zo goed en kwaad als mogelijk grootbrengen.”

Geluksbrenger

Ook bij de première, morgen in het Fakkelteater, gebruikt Defrancq zijn talisman: een liedje van Toon Hermans. “Voor de start van elke voorstelling luister ik naar zijn liedje ‘Als de liefde niet bestond’. Die compositie is van een ongekende genialiteit. Dat lied zal mij ook morgenavond weer geluk brengen.”

Op 30/04 (20.30u) en 1/05 (15u) in de Zwarte Zaal van het Fakkelteater. www.fakkelteater.be